

Ble que vacil·la... flama viva

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'inici del curs escolar i l'acabament de l'estiu ens duen a la normalitat de les activitats evangelitzadores i pastorals en les nostres parròquies i comunitats. Els mesos que tenim al davant són un temps de gràcia que hem de viure amb intensitat. Les dificultats de l'època present les hem de veure més com a reptes que no pas com a meres contrarietats. Certament que no són temps fàcils per a evangelitzar. Realitats en altre temps evidents no funcionen ja com abans: la inscripció a la catequesi com a preparació a la primera comunió o la confirmació, entre altres. Simultàniament, però, sorgeixen iniciatives capaces de motivar persones que cerquen el sentit profund de l'existència: el catecumenat, grups d'aprofundiment en la fe, els recessos Emaús, els sopars Alpha i altres realitats missioneres i pastorals.

L'inici del nou curs pastoral ens convida a viure amb intensitat la fe, afrontant les dificultats com a reptes i sent testimonis visibles de Crist

El que sí que hem de tenir clar, els qui tenim el do de creure en Crist enmig del nostre món en ple segle XXI, és que hem de ser testimonis creients i creïbles entre els nostres coetanis. Els cristians no podem viure camuflats dins l'ambient imperant d'increença. Encara que hom pogués tenir consciència de ser l'únic catòlic en l'ambient en què es mou —familiar, laboral, social— seria molt trist viure amagant la pròpia identitat més pregona. No hem de tenir ni por ni vergonya de manifestar de manera humil la nostra fe en Crist. Molts, potser sense ni adonar-se'n, cerquen la veritat que pugui il·luminar-los en les fosques que sotgen el seu cor. El testimoniatge de fe d'algué proper a ells pot obrir un horitzó nou en la seva vida.

Un repte per a tots i cada un dels catòlics de la nostra diòcesi per al nou curs podria ser proposar-nos l'anunci de Crist a una persona concreta del nostre entorn. N'hi ha molts que es debaten entre la fe i la increença, emportats per les ideologies que neguen el Déu creador, la llibertat que Crist ens ha aconseguit i la fraternitat universal que brollen dels fets del Pare comú i la sang redemptora de Jesús. Podríem dir que són com un *ble que vacil·la* (expressió que trobem en l'Escriptura: Is 42,3; Mt 12,20), on encara resta alguna espurna fumejant. La nostra pregària acompanyada de paraules oportunes, dictades per la caritat i la prudència —les quals poden incloure una invitació a activitats de primer anunci—, poden ajudar a fer que el ble vacil·lant es torni flama viva de la joia de l'Evangeli que omple el cor del qui s'ha trobat amb Jesús viu.

